

Sygn. akt II K 423/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agnieszka Wachłaczanko

Protokolant: st. sekr. sąd. Lidia Śnieg

po rozpoznaniu w dniu 21.10.2016r. 18.11.2016r., 16.12.2016r., 17.02.2017r., 28.02.2017r.

sprawy **B. K.**, s. A. i J. zd. A., ur. (...) w K.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 18 kwietnia 2016 roku w miejscowości O., kierował samochodem osobowym marki M. o nr rej. (...) w strefie ruchu lądowego, znajdując się w stanie nietrzeźwości I-1,16 mg/l, II-1,03 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

tj. o czyn z art. 178a§1 k.k.

- oskarżonego **B. K.** uznaje za winnego zarzucanego mu czynu, wyczerpującego dyspozycję art. 178a§1 k.k., z tą zmianą, iż przyjmuje, że poziom alkoholu wynosił 1, 18 promila i 1,11 promila, i za to na podstawie art. 178a§1 k.k. wymierza oskarżonemu karę 70 (siedemdziesiąt) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość stawki dziennej na kwotę 10 (dziesięć) złotych,
- na podstawie art. 42§2 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w strefie ruchu lądowego z wyłączeniem pojazdów kategorii A na okres 3 (trzech) lat,
- na podstawie art. 63§4 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 18 kwietnia 2016r.,
- na podstawie art. 43a §2 kk orzeka od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej kwotę 5.000 (pięciu tysięcy) złotych tytułem świadczenia pieniężnego,
- przyznaje od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. M. (1) kwotę (...) (jeden tysiąc trzysta czterdzieści cztery) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu,
- zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 500 (pięciuset) złotych tytułem części kosztów sądowych, zwalniając oskarżonego od ich ponoszenia w pozostałym zakresie i obciążając nimi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

W dniu 18 kwietnia 2016 r. oskarżony B. K. od rana pił alkohol. Około godziny 12.00 wypił 300-400 ml wódki. Około godziny 16.30 miał jechać wraz z żoną do weterynarza. Po wejściu do samochodu żona wyczula od oskarżonego alkohol. Małżonkowie pokłócili się o to. Zdenerwowany oskarżony pojechał do sklepu kupić alkohol, tj. wódkę a następnie wypił ją po przyjeździe do domu. Następnie do domu przyjechali funkcjonariusze Policji w osobach D. D. i M. M. (2). Przeprowadzone przez funkcjonariuszy badania trzeźwości oskarżonego wykazały następujące zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu:

- o godz. 17.35 – 1,16 mg/l,

- o godz. 18.22 – 1,03 mg/l,

- o godz. 19.14 – 1,20 mg/l

(dowód: protokół badania trzeźwości – k. 2-3, 4-5, opinia biegłego z dziedziny medycyny sądowej – k. 83-85, częściowo wyjaśnienia oskarżonego – k. 19, 72, zeznania świadków D. D. – k. 81-81v., M. M. (2) – k. 81v.-82).

Oskarżony B. K. ma 51 lat. Ma wykształcenie zawodowe, z zawodu jest hydraulikiem. Jest rencistą, utrzymuje się z renty w wysokości 1400 zł. Jest współwłaścicielem działki budowlanej i domu jednorodzinnego. Jest żonaty, ma dwoje dzieci. Nie ma nikogo na utrzymaniu. Biegli psychiatrzy stwierdzili u oskarżonego objawy zespołu zależności alkoholowej oraz iż w okresie objętym zarzutem miał możliwość rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Nie był uprzednio karany (dane osobowe – k. 72, karta karna – k. 12, opinia psychiatryczna – k. 31-33).

Oskarżony B. K. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i złożył wyjaśnienia, w których podał, że w dniu 18 kwietnia 2016 r. do czasu kłótni z żoną w ogóle nie spożywał alkoholu. Alkohol spożył dopiero po tej kłótni. Faktycznie pojechał samochodem po wódkę do sklepu, jednak był wtedy trzeźwy. Zakupiony alkohol spożył dopiero po powrocie do domu. W postępowaniu przygotowawczym oskarżony wyjaśniał, że spożywał alkohol od rana, ostatni alkohol wypił około godz. 12.00. Po południu doszło do kłótni z żoną, po której to kłótni oskarżony samochodem pojechał do sklepu, kupił alkohol a następnie wypił go w domu. Rozbieżności w wyjaśnieniach oskarżony wyjaśnił w ten sposób, że treść jego wyjaśnień w postępowaniu przygotowawczym była ułożona przez przesłuchującego go policjanta, który stwierdził, że „trzeba to ładnie opisać”. Oskarżony zakwestionował również dane co do godziny i ilości wypitego alkoholu znajdujące się w protokołach badania trzeźwości twierdząc, że dane te podała jego żona.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego w takim zakresie, w jakim znajdują one odzwierciedlenie w opinii biegłego z dziedziny medycyny sądowej A. T.. Opinia ta jest oparta na całokształcie zebranego materiału dowodowego. Jest to opinia wielowariantowa, uwzględniająca różne ilości wypitego alkoholu oraz maksymalny i minimalny poziom deficytu wchłaniania alkoholu. Z opinii tej jednoznacznie wynika, że wyniki kolejnych pomiarów skazują na to, iż oskarżony faktycznie pił wcześniej alkohol, a później spożył jego dodatkową porcję. Nie sposób jednoznacznie ustalić ile alkoholu oskarżony spożył po powrocie ze sklepu do domu, dlatego Sąd przyjął wersję najkorzystniejszą dla oskarżonego, tj. maksymalną dawkę alkoholu (spożytą po powrocie do domu) przy minimalnym deficycie wchłaniania. Z uwagi na treść opinii biegłego, Sąd dał wiarę zeznaniom świadków D. D. i M. M. (2) w zakresie w jakim zeznali oni, że dane znajdujące się w protokołach badania trzeźwości nie pochodzą od osób trzecich. Sąd również dał wiarę zeznaniom świadka M. L., który przesłuchiwał oskarżonego w dniu 20 maja 2016 r. i który co do okoliczności przesłuchania zeznał, iż nie sugerował oskarżonemu treści wyjaśnień, a jedynie oświadczył mu, że wersja przez niego podawana nie jest wiarygodna. Świadek również zeznał, iż nie chciał aby oskarżonemu zostało odebrane prawo jazdy na wszystkie kategorie (k. 82).

Zeznania świadków S. G. oraz Z. B. nie przyczyniły się do ustalenia stanu faktycznego, w szczególności na podstawie treści tych zeznań nie można wykluczyć, iż oskarżony pił alkohol w godzinach dopołudniowych.

Zgodnie z treścią art. 178a § 1 kk karze podlega ten, kto prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, znajdując się w stanie nietrzeźwości. Natomiast zgodnie z treścią art. 115 § 16 kk stan nietrzeźwości zachodzi wtedy, gdy zawartość alkoholu we krwi przekracza 0,5 promila albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Pomiar zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu przeprowadzone w dniu 18 kwietnia 2016 r. wskazały, iż oskarżony B. K. znajdował się w stanie nietrzeźwości. Wyniki tych pomiarów wskazują, iż oskarżony wypił alkohol wcześniej, a następnie spożył dodatkową porcję alkoholu. kierując samochodem osobowym był w stanie nietrzeźwości.

Ze względu na różne wersje podawane przez oskarżonego nie sposób jednoznacznie ustalić ile alkoholu oskarżony spożył po powrocie do domu, dlatego Sąd przyjął wersję najkorzystniejszą dla oskarżonego, tj. maksymalną dawkę

alkoholu (spożytą po powrocie do domu) przy minimalnym deficycie wchłaniania, co skutkowało zmianami w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu. Sąd nie dopatrył się okoliczności wyłączających winę lub bezprawność czynu oskarżonego. Oskarżony działał umyślnie z zamiarem bezpośrednim. Oskarżony godził w bezpieczeństwo w ruchu drogowym.

Společną szkodliwość czynu oskarżonego, Sąd ocenił jako dość dużą ze względu na nagminność podobnych występów.

Jako okoliczność łagodzącą Sąd potraktował

niekaralność oskarżonego. Mając powyższe na uwadze Sąd wymierzył oskarżonemu karę 70 stawek dziennych. Wysokość stawki została ustalona w dolnej granicy z uwagi na sytuację majątkową i osobistą oskarżonego. Oznaczając okres obowiązywania zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi Sąd kierował się dyspozycją art. 42 § 2 kk. Na podstawie art. 63 § 4 kk Sąd na poczet zakazu kierowania pojazdami mechanicznymi zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy oskarżonego od 18 kwietnia 2016 r.

O świadczeniu pieniężnym orzeczono na podstawie art. 43a § 2 k.k. jest to świadczenie obligatoryjne. Sąd nie dopatrył się okoliczności nakazujących wymierzyć to świadczenie w kwocie wyżej niż 5000 zł.

O kosztach wynagrodzenia obrońcy z urzędu orzeczono w oparciu o § 11 ust. 2 pkt 3 i § 17 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie. Na podstawie art. 624 § 1 kpk Sąd obciążył oskarżonego B. K. kosztami postępowania jedynie co do kwoty 500 zł w pozostałej części zwalniając go z obowiązku ponoszenia tych kosztów w pozostałej części, mając na uwadze jego sytuację rodzinną i majątkową.